ĢENERĀLADVOKĀTA MACEJA ŠPUNARA [*MACIEJ SZPUNAR*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2018. gada 20. jūnijā [1]

Lieta C-379/17

Società Immobiliare Al Bosco Srl

(*Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Nolēmumu atzīšana un izpilde – Izpildes termiņš, kas paredzēts valsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesībās, lai apķīlātu īpašumu – Šī termiņa piemērojamība aktam, kas pieņemts citā dalībvalstī un pasludināts par izpildāmu valstī, kurā izpilde ir pieprasīta

I. Ievads

1. Saistībā ar Regulu (EK) Nr. 44/2001 [2] nolēmums par mantas apķīlāšanu, kas pieņemts kādā dalībvalstī, principā var tikt izpildīts citā dalībvalstī pēc tam, kad tas ir ticis pasludināts par izpildāmu šajā pēdējā minētajā valstī. Tomēr nolēmumu par mantas apķīlāšanu izpildes kārtības var būt ļoti atšķirīgas. Līdz ar to nav skaidrs, kādas ir dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesību normas, kas ir piemērojamas, izpildot ārvalstīs pieņemtus nolēmumus. Tieši šajā kontekstā iekļaujas pamatlieta.

2. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ļaus Tiesai spriest par jautājumu, vai atbilstoši Regulā Nr. 44/2001 noteiktajai kārtībai dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesību norma, ar kuru ir noteikts termiņš, kā laikā kreditoram ir jāveic nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpilde, attiecas uz šādiem citās dalībvalstīs izdotiem nolēmumiem.

3. Precīzāk, iesniedzējtiesai ir šaubas par Vācijas tiesību normas, proti, *Zivilprozessordnung* (Civilprocesa kodekss, turpmāk tekstā – "*ZPO*") 929. panta 2. punkta, piemērojamību pamatlietā, kas attiecas uz nolēmuma par mantas apķīlāšanu, kuru ir pieņēmušas Itālijas iestādes, izpildi [3].

4. Tomēr sprieduma, ko Tiesai būs jāpasludina šajā lietā, nozīme pārsniedz izskatāmajā lietā minēto valstu ietvaru. Proti, runa ir par problemātiku, kas, iespējams, ir būtiska visām dalībvalstīm, kuru valsts tiesībās ir paredzēts termiņš, lai iesniegtu pieteikumu attiecībā uz nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildi. Būtu jāpiebilst, ka šī problemātika radīsies arī saistībā ar Regulu (ES) Nr. 1215/2012 [4], ar kuru ir aizstāta Regula Nr. 44/2001.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 Padomes Regula (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.).

3 Cik man zināms, izskatāmā lieta otro reizi ļauj Tiesai interpretēt noteikumus ārvalstīs pieņemtu nolēmumu atzīšanas un izpildes jomā saistībā ar lietu, kurā *ZPO* noteikumi par mantas apķīlāšanu var tikt piemēroti. Skat. spriedumu, 1994. gada 10. februāris, *Mund & Fester* (C-398/92, EU:C:1994:52).

4 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

1. Regula Nr. 44/2001

5. Regulas Nr. 44/2001 III nodaļā, kurā ir ietverti šīs regulas 32.–58. pants, galvenokārt tiek reglamentēta dalībvalstu tiesu pieņemto spriedumu atzīšana un izpilde, ietverot eksekvatūras procedūru.

6. Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 38. panta 1. punktu:

"Kādā dalībvalstī pieņemts spriedums, kas izpildāms minētajā valstī, jāizpilda citā līgumslēdzējā valstī, ja pēc kādas ieinteresētās puses pieprasījuma tas ir pasludināts par izpildāmu attiecīgajā valstī."

2. Regula Nr. 1215/2012

7. Regulas Nr. 1215/2012 III nodaļā ir ietverti 36.–57. pants, un tā attiecas uz dalībvalstu tiesu pieņemto spriedumu atzīšanu un izpildi. Tomēr, pieņemot Regulu Nr. 1215/2012, Savienības likumdevējs ir nolēmis ieviest automātisku atzīšanas un izpildes sistēmu. Tālab Regulas Nr. 1215/2012 39. pantā ir paredzēts, ka citās dalībvalstīs pieņemti spriedumi var tikt izpildīti pārējās dalībvalstīs, neīstenojot eksekvatūras procedūru.

8. Turklāt Regulas Nr. 1215/2012 41. panta 1. punkts ir izteikts šādi:

"Ievērojot šīs iedaļas noteikumus, citā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildes procedūru reglamentē uzrunātās dalībvalsts tiesību akti. Dalībvalstī pieņemtu spriedumu, kas ir izpildāms uzrunātajā dalībvalstī, izpilda tieši tāpat kā spriedumu, kas pieņemts uzrunātajā dalībvalstī."

B. Vācijas tiesības

9. *ZPO* 929. panta 2. punktā ir noteikts:

"Rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpilde nav pieļaujama, ja kopš dienas, kurā šis rīkojums ir pasludināts vai paziņots tā izdošanu pieprasījušajai pusei, ir pagājis viens mēnesis."

10. Turklāt saskaņā ar *ZPO* 932. panta 1. un 3. punktu:

"(1) Aresta piemērošana zemes īpašumam [..] tiek veikta, reģistrējot hipotēku prasījuma nodrošināšanai [..].

[..]

(3) Hipotēkas reģistrācijas pieteikums 929. panta 2. un 3. punkta izpratnē ir uzskatāms par rīkojuma par mantas apķīlāšanu izpildi."

III. Pamatlietas fakti

11. 2013. gada 19. novembrī *Società Immobiliare Al Bosco Srl*, saskaņā ar Itālijas tiesību normām dibināta sabiedrība, *Tribunale di Gorizia* (Gorīcijas tiesa, Itālija) panāca mantas aresta kā prasības nodrošinājuma (*sequestro conservativo*) piemērošanu 1 000 000 EUR apmērā attiecībā uz *Gunter Hober* (turpmāk tekstā – "atbildētājs") kustamo un nekustamo mantu.

12. Ar 2014. gada 22. augusta nolēmumu tiesa, kurai ir jurisdikcija, pasludināja šo nolēmumu par izpildāmu Vācijā.

13. Vairāk nekā pēc astoņiem mēnešiem, proti, 2015. gada 23. aprīlī, prasītāja lūdza reģistrēt nodrošinājuma hipotēku, apgrūtinot nekustamo īpašumu, kas atrodas Vācijā un kas pieder atbildētājam.

14. Pirmās instances tiesa šo reģistrācijas pieteikumu noraidīja.

15. Turpinājumā apelācijas tiesa noraidīja prasību, kuru par šo lēmumu cēla prasītāja. Šī tiesa uzskatīja, ka hipotēka neesot bijusi jāreģistrē tādēļ, ka prasītāja nebija ievērojusi viena mēneša termiņu, kas noteikts *ZPO* 929. panta 2. punktā.

16. Apelācijas tiesas ieskatā, izpildu raksturs, kas ar Regulas Nr. 44/2001 38. pantu piešķirts kādā citā dalībvalstī pieņemtam nolēmumam, būtībā atbilst izpildu raksturam, kas piešķirts līdzvērtīgam valsts nolēmumam. Turklāt citās dalībvalstīs pieņemtu nolēmumu pati izpilde esot pakļauta *lex fori*.

17. Būtu jāpiebilst, ka, apelācijas tiesas ieskatā, mantas arests kā prasības nodrošinājums (*sequestro conservativo*) saskaņā ar Itālijas tiesībām un mantas apķīlāšana saskaņā ar Vācijas tiesībām ir līdzīgi. Tādējādi šīs līdzības dēļ pamatlietā esot jāievēro procesuālās tiesību normas, kuras ir piemērojamas šāda veida nolēmumiem, un līdz ar to esot jāievēro *ZPO* 929. panta 2. punkts.

18. Ar kasācijas sūdzību, kuru atļāvusi apelācijas tiesa un kura iesniegta *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija), prasītāja uztur savu prasījumu reģistrēt hipotēku prasījuma nodrošināšanai.

IV. Prejudiciālais jautājums un tiesvedība Tiesā

19. Šādos apstākļos *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai ar Regulas Nr. 44/2001 38. panta 1. punktu ir saderīgs tas, ka izpildes valsts tiesībās paredzētu termiņu, uz kuru pamatojoties pēc noteikta laika publisks akts vairs nav izpildāms, var piemērot arī funkcionāli līdzvērtīgam publiskam aktam, kas ir izdots citā dalībvalstī un ticis atzīts un pasludināts par izpildāmu izpildes valstī?"

20. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesas kancelejā tika reģistrēts 2017. gada 26. jūnijā.

21. Vienīgi Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus. Vācijas valdība un Eiropas Komisija piedalījās 2018. gada 11. aprīļa tiesas sēdē.

V. Vērtējums

22. Ar prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai tāda termiņa piemērošana, kas paredzēts izpildes valsts tiesībās, saskaņā ar kurām citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu par mantas apķīlāšanu vairs nevar izpildīt, ja ir pagājis noteikts laikposms, arī attiecībā uz citā dalībvalstī pieņemtu lēmumu par mantas apķīlāšanu ir atbilstīga Regulas Nr. 44/2001 38. panta 1. punktam.

23. Lai sniegtu atbildi uz prejudiciālo jautājumu, kuru ir formulējusi iesniedzējtiesa, būtībā ir jānosaka, vai izpildes valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru nolēmums par mantas apķīlāšanu vairs nevar tikt izpildīts, ja ir pagājis noteikts laikposms, ir saistīta ar nolēmuma izpildu raksturu, ko reglamentē dalībvalsts, kurā šis nolēmums ir ticis pieņemts, tiesības (izcelsmes dalībvalsts), vai šī tiesību norma ir jāuzskata par dalībvalsts, kurā ir tikusi pieprasīta nolēmuma izpilde (dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta), noteikumu, kas ir saistīts ar pašu izpildi.

24. Iesniedzējtiesa balstās uz pieņēmumu, ka Itālijā piemērotā mantas apķīlāšana saistībā ar tās funkciju būtu jāuzskata par mantas apķīlāšanu saskaņā ar Vācijas tiesībām. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa šaubās par to, vai šajā lietā Itālijā pieņemta nolēmuma izpildes nosacījumus Vācijā reglamentē Vācijas tiesību normas nolēmumu par mantas apķīlāšanu izpildes jomā.

25. Iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka no juridiski tehniskā viedokļa *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš – pretēji, piemēram, tiesību normai par tiesību, kas piešķirtas ar nolēmumu, noilgumu – nav piesaistāms materiālajām tiesībām. No šī skatpunkta uz šo termiņu varot attiekties tiesības saistībā ar pašu izpildi, kas nav reglamentēta Regulā Nr. 44/2001.

26. Iesniedzējtiesa atzīst, otrkārt, ka *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētā termiņa piemērošanas rezultātā akta izpildāmība izbeidzas tādēļ, ka ir pagājis noteikts laikposms. Šī termiņa iedarbība galu galā ne ar ko neatšķiras no akta atcelšanas, ja tas tiek pārsūdzēts, iedarbības. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa jautā, vai šāds nolēmuma par mantas apķīlāšanu ierobežojums laika ziņā, piemērojot dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesības, varētu būt nesaderīgs ar Tiesas judikatūru, kurā noteikts, ka ar izpildes dalībvalsts procesuālo tiesību normu piemērošanu nedrīkst apdraudēt Regulā Nr. 44/2001 noteiktos principus.

A. Lietas dalībnieku nostājas

27. Vācijas valdība norāda, pirmkārt, ka Regula Nr. 44/2001 attiecas vienīgi uz eksekvatūras procedūru. Savukārt nolēmumu pati izpilde neesot reglamentēta šajā regulā. Līdz ar to nolēmumi, uz kuriem attiecas Regula Nr. 44/2001, tiekot izpildīti atbilstoši tādām dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, procesuālo tiesību normām kā *ZPO* 929. panta 2. punkts.

28. Otrkārt, Vācijas valdība atsaucas uz spriedumiem *Apostolides* [5] un *Prism Investments* [6] un atgādina, ka Tiesa jau ir norādījusi, ka nav nekāda iemesla nolēmumam tā izpildes laikā piešķirt sekas, kādas neradītu tāda paša veida nolēmums, kurš pasludināts tieši dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta. Šī valdība uzskata, ka, ņemot vērā šo judikatūru, nolēmumam par mantas apķīlāšanu, kas pieņemts Itālijā, ir jāpiemēro *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš tā iemesla dēļ, ka līdzīgu Vācijā pieņemtu nolēmumu vairs nevarētu izpildīt pēc viena mēneša termiņa beigām.

29. Visbeidzot, treškārt, Vācijas valdība, atsaucoties uz Regulas Nr. 1215/2012 normām, uzskata, ka šīs regulas 41. panta 1. punkta otrā teikuma formulējums apstiprina iepriekš sniegto nostāju.

5 Spriedums, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271).

6 Spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653).

30. Savukārt Komisija uzskata, ka argumentācijā, kas galvenokārt ir balstīta uz spriedumu *Prism Investments*[7], nav pienācīgi ņemts vērā pamatlietas pārrobežu raksturs.

31. Komisija atgādina, ka savā judikatūrā Tiesa ir uzsvērusi, ka ar nošķirumu starp eksekvatūras procedūru un pašu izpildi nedrīkst pārkāpt Regulas Nr. 1215/2012 pamatprincipus, it īpaši principu par spriedumu brīvu apriti. Tādējādi, pat ja Regulā Nr. 44/2001 paredzētās eksekvatūras procedūras mērķis būtu ārvalsts nolēmumu iekļaut dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesību sistēmā, ar šīs dalībvalsts tiesību "aklu" piemērošanu netiekot ņemta vērā izpildāmā akta izcelsme. Šajā lietā varētu izrādīties, ka *ZPO* 929. panta 2. punkta piemērošanas dēļ, izpildot saskaņā ar Itālijas tiesībām pieņemtu nolēmumu par mantas apķīlāšanu, šī nolēmuma izpilde vairs nebūtu iespējama dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta, kaut gan tas būtu izpildāms izcelsmes dalībvalstī.

32. Ņemot vērā iesniedzējtiesas šaubas un lietas dalībnieku izvirzītos argumentus, vispirms analizēšu to, vai noteikums, ar kuru ir ieviests termiņš, lai iesniegtu pieteikumu par aizsardzības pasākuma izpildi, piemēram, *ZPO* 929. panta 2. punkts, ir kvalificējams par dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* procesuālo tiesību normu. Pēc tam es vēlreiz izvērtēšu atziņas, kas gūtas no šīs kvalifikācijas īstenošanas, ņemot vērā Tiesas judikatūru par sekām, kuras rada ārvalstīs pieņemti nolēmumi Regulas Nr. 44/2001 sistēmā eksekvatūras jomā. Visbeidzot pretstatīšu iepriekšējos apsvērumus risinājumiem, kurus ir izmantojis Savienības likumdevējs Regulas Nr. 1215/2012 ietvaros.

B. Par kvalificēšanas īstenošanu

1. Ievada apsvērumi

33. Atgādinājumam – Briseles konvencijas[8] kontekstā Tiesa ir uzskatījusi, ka šī konvencija tikai nosaka ārvalstu izpildrakstu izpildes pasludināšanas procedūru un neaplūko tieši pašu izpildi, uz kuru attiecas tās valsts tiesas tiesības, kurā šī atzīšana ir pieprasīta[9]. Turpinājumā Tiesa ir apstiprinājusi, ka šī judikatūra ir piemērojama attiecībā uz Regulu Nr. 44/2001, jo tajā arī ir paredzēta eksekvatūras procedūra[10].

34. Saistībā ar šo judikatūru Vācijas valdība – tāpat kā iesniedzējtiesa – norāda, ka *ZPO* 929. panta 2. punkts saskaņā ar Vācijas tiesībām ir kvalificēts par procesuālo tiesību normu. Līdz ar to vismaz iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā tiesību normā paredzētais termiņš varētu ietilpt tiesībās pašas izpildes jomā, kas netiek reglamentēta Regulā Nr. 44/2001.

35. Šajā ziņā jānorāda, ka lielākā daļa jēdzienu, ko Savienības likumdevējs ir izmantojis tiesību aktos par tiesu iestāžu sadarbību civillietās, tostarp Regulā Nr. 44/2001, ir autonomi[11]. Līdz ar to tādu noteikumu kā *ZPO* 929. panta 2. punkts kvalificēšanai valsts kontekstā nevar būt izšķiroša nozīme, lai atrisinātu juridisko problēmu, kas izvirzīta prejudiciālajā jautājumā.

36. Būtu jāpiebilst, ka, lai piemērotu Regulu Nr. 44/2001, "procesuālo tiesību normas" autonomai kvalifikācijai, kas ir piešķirta *ZPO* 929. panta 2. punktam, arī nav izšķirošas nozīmes saistībā ar atbildi, kura sniedzama uz prejudiciālo jautājumu. Šajā gadījumā nav apstrīdēts, ka Itālijas tiesībās arī ir paredzēts termiņš, lai iesniegtu pieteikumu attiecībā uz nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildi.

7 Spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653).

8 Konvencija (1968. gada 27. septembris) par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.).

9 Skat. spriedumus, 1985. gada 2. jūlijs, *Deutsche Genossenschaftsbank* (148/84, EU:C:1985:280, 19. punkts); 1985. gada 3. oktobris, *Capelloni* un *Aquilini* (119/84, EU:C:1985:388, 16. punkts); 1988. gada 4. februāris, *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, 27. punkts), kā arī 1999. gada 29. aprīlis, *Coursier* (C-267/97, EU:C:1999:213, 28. punkts).

10 Skat. spriedumus, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 69. punkts), un 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, 40. punkts).

11 Skat. manus secinājumus lietā *Mahnkopf* (C-558/16, EU:C:2017:965, 32. punkts). Skat. arī manus secinājumus, kas sniegti lietā *Hőszig* (C-222/15, EU:C:2016:224, 31. un 47. punkts).

Nekas nenorāda uz to, ka tiesību normu, kurā ir paredzēts šāds termiņš, arī nevar kvalificēt par "procesuālo tiesību normu" – tāpat kā *ZPO* 929. panta 2. punktu. Proti, izšķiroša nozīme ir tam, vai saskaņā ar autonomo kvalifikāciju šī *ZPO* tiesību norma būtu jāpiemēro, izpildot Vācijā nolēmumus par mantas apķīlāšanu, kuri pieņemti citās dalībvalstīs [12].

37. Iesniedzējtiesa uzskata, ka nav jāizvērtē jautājums, vai Itālijas tiesībās arī ir paredzēts termiņš, lai iesniegtu pieteikumu attiecībā uz nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildi.

38. Precīzāk, šī tiesa apgalvo, ka tiesvedībā pamatlietā Vācijas iestāde, kas ir pilnvarota uzturēt zemesgrāmatu, nevar noteikt, vai tās dalībvalsts tiesībās, kurā ticis pieņemts nolēmums, ir paredzēts izpildes termiņš, ne arī šīs izpildes kārtību, kā arī tai nav atļauts piemērot ārvalsts tiesisko regulējumu. Saistībā ar šīs iestādes piemēroto procedūru vienīgais atbilstošais elements esot tas, vai *ZPO* 929. panta 2. punkts ir vai nav jāpiemēro. Visbeidzot, ja Itālijas tiesībās paredzētā termiņa izbeigšanās dēļ akts vairs nevarētu tikt izpildīts piespiedu kārtā, parādniekam tomēr būtu jānorāda šis aspekts ar prasību, kas celta attiecībā uz izpildāmības pasludināšanu.

39. Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka ārpus izpildes procedūras Itālijas tiesībās paredzētais termiņš arī ir piemērojams nolēmumam, kura izpilde ir pieprasīta tiesvedībā pamatlietā. No tā izrietot, ka Vācijas teritorijā uz ārvalstī pieņemtu nolēmumu par mantas apķīlāšanu būtu attiecināmas divas kārtības, kuras ieviesusi, pirmkārt, izcelsmes dalībvalsts un, otrkārt, dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta.

40. Šajā kontekstā man rodas jautājums, vai šīs divkāršās prasības ievērošana, ko īsteno kreditors, neatspoguļo interpretācijas, saskaņā ar kuru *ZPO* 929. panta 2. punkts būtu jāpiemēro kā *lex fori* noteikums ārvalstu nolēmumu par mantas apķīlāšanu pašas izpildes jomā, vājo vietu. Šajā gadījumā, no vienas puses, Vācijas tiesību norma, kurā ir paredzēts termiņš, lai iesniegtu pieteikumu par izpildi, tiktu piemērota kā tiesību norma, kas regulē pašu izpildi. No otras puses, izcelsmes dalībvalsts tiesību norma, ar kuru ir ieviests līdzīgs termiņš, tiktu piemērota kā noteikums, ar kuru ir noteikts ārvalsts nolēmuma izpildu raksturs [13].

41. Ņemot vērā šo konstatējumu, man ir šaubas, pirmkārt, par saistību starp nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildu raksturu, kas izvērtēts, ņemot vērā izcelsmes valsts tiesību normu, kurā ir paredzēts termiņš pieteikuma izpildīt šo nolēmuma iesniegšanai, no vienas puses, un faktiskas izpildes ierobežojumu, izmantojot līdzīgu termiņu, kas ir paredzēts dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesību normā, no otras puses.

42. Otrkārt, man nav skaidrs tas, vai sistēmiskā aspektā tāda tiesību norma kā *ZPO* 929. panta 2. punkts ir jāpiemēro izolēti, neatkarīgi no nolēmuma, kura izpilde ir pieprasīta Vācijā, pārrobežu konteksta un izcelsmes.

43. Visbeidzot, treškārt, es vēlos noskaidrot, vai šādas Vācijas tiesību normas mērķi varētu saskaņot ar tās piemērošanu, kurā netiek ņemts vērā nolēmuma par mantas apķīlāšanu pārrobežu konteksts un tā izcelsme.

12 Šajā ziņā norādīšu, ka doktrīnā nav vienprātības attiecībā uz to valsts tiesību normu piemērošanu, kurās ir paredzēts termiņš, lai iesniegtu pieteikumu par aizsardzības pasākuma izpildi, izpildot ārvalstīs pieņemtus nolēmumus. Daži autori sliecas uzskatīt, ka šādas tiesību normas nav piemērojamas šajā gadījumā. Skat. it īpaši Kropholler, J., von Hein, J., *Europäisches Zivilprozessrecht*: *Kommentar zu EuGVO, Lugano-Übereinkommen*, 9. izd., Verlag Recht und Wirtschaft, C.H. Beck, Frankfurte pie Mainas, 2011, 615. un 616. lpp., 10. punkts. *A contrario* skat. Schack, H., *Internationales Zivilverfahrensrecht mit internationalem Insolvenz- und Schiedsverfahrensrecht*, C.H. Beck, Minhene, 2014, 1066. punkts.

13 Šajā nozīmē skat. attiecībā uz tāda nolēmuma izpildāmību, kura izpilde ir pieprasīta atbilstoši Regulā Nr. 44/2001 noteiktajai kārtībai, 2011. gada 13. oktobra spriedumu *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, 37. un 39. punkts).

2. Saistība starp izpildu raksturu un faktiskas izpildes ierobežojumu

44. Atbilstoši Komisijas apsvērumiem, ja Vācijas tiesībās mantas apķīlāšana zaudē savu juridisko spēku termiņa izbeigšanās dēļ, tas tā nav saskaņā ar Itālijas tiesībām, kurās ir paredzēts, ka tikai šīs mantas apķīlāšanas formāla atcelšana tai atņemtu jebkādu juridisko spēku. Turklāt saskaņā ar Vācijas tiesībām uz šī termiņa neievērošanu būtu jānorāda pēc savas ierosmes, savukārt atbilstoši Itālijas tiesībām pašam atbildētājam būtu jānorāda uz šī termiņa izbeigšanos. Tādējādi mantas apķīlāšanas, kas pieņemta saskaņā ar Itālijas tiesībām, izpilde principā joprojām būtu iespējama pat pēc šī termiņa beigām.

45. Līdz ar to ir iespējams, ka nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildāmība, kas saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 38. pantu ir uzskatāma par nosacījumu šī nolēmuma izpildei dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta[14], tiktu apdraudēta, jo kreditors to nevarētu izpildīt Vācijā neatkarīgi no šī nolēmuma izpildu rakstura saskaņā ar izcelsmes valsts tiesībām.

46. Šis apsvērums var būt norāde uz to, ka *ZPO* 929. panta 2. punkts attiecas nevis uz aizsardzības pasākuma izpildi, bet gan drīzāk uz tā izpildāmību vismaz tādā pašā mērā kā līdzīga Itālijas tiesību norma.

3. Saistība starp mantas apķīlāšanas noteikšanas nosacījumiem un termiņu, lai iesniegtu pieteikumu par mantas apķīlāšanas pasākuma izpildi

47. Mantas apķīlāšana ir izņēmums no vispārēja noteikuma, saskaņā ar kuru vienīgi nolēmumi, kuri ir pieņemti, noslēdzoties tiesvedībai pēc būtības, un kuri ir kļuvuši par galīgiem, var tikt izpildīti piespiedu kārtā. Tādējādi, lai gan sava ārkārtējā rakstura dēļ mantas apķīlāšana neapmierina kreditoru[15], tā var tikt noteikta tikai tad, ja ir izpildīti noteikti nosacījumi.

48. Ir taisnība, ka tiesību sistēmu lielākajā daļā tieši tas, ka nolēmuma pēc būtības vēlāka izpilde ir neiespējama, veido šādu pamatnosacījumu. Tomēr, lai gan saskaņā ar salīdzinošo analīzi mantas apķīlāšanas galvenais mērķis nosaka šo vispārējo nosacījumu, valstu tiesiskajos regulējumos ir atšķirības attiecībā uz detalizētiem nosacījumiem, kuros nolēmumu par mantas apķīlāšanu var pieņemt[16].

14 Attiecībā uz ārvalsts nolēmuma izpildu raksturu skat. 1999. gada 29. aprīļa spriedumu *Coursier* (C-267/97, EU:C:1999:213, 23. punkts) un 2009. gada 28. aprīļa spriedumu *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 65. un 66. punkts). Norādīšu, ka tāpat doktrīnā ir ticis norādīts, ka tādas Spānijas tiesību normas piemērošana, kurā ir paredzēts termiņš, kas ir līdzīgs *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētajam termiņam, izpildot ārvalsts nolēmumu, nav atbilstoša Regulas Nr. 44/2001 38. pantam, jo nolēmumu nevar izpildīt dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta, neatkarīgi no šī nolēmuma izpildu rakstura saskaņā ar izcelsmes valsts tiesībām. Skat. Steinmetz, A., "Anwendbarkeit der Ausschlussfrist in der spanischen ZPO auch auf ausländische Vollstreckungstitel?", *Recht der internationalen Wirtschaft*, Nr. 5, 2009, 304. lpp.

15 Proti, es uzskatu, ka tāds nolēmums par mantas apķīlāšanu, kura izpilde ir tikusi pieprasīta pamatlietā, ir "aizsardzības pasākums" Regulas Nr. 44/2001 31. panta izpratnē. Tātad runa ir par pasākumu, kurš ir paredzēts faktiskās vai tiesiskās situācijas saglabāšanai, lai aizsargātu tiesības, kuru atzīšana turklāt tiek pieprasīta tiesai, kas izskata lietu pēc būtības. Skat. spriedumu, 1992. gada 26. marts, *Reichert* un *Kockler* (C-261/90, EU:C:1992:149, 34. punkts).

16 Šajā nozīmē skat. Goldstein S., "Recent Developments and Problems in the Granting of Preliminary Relief: a Comparative Analysis", *Revue hellénique de Droit International*, 1987–1988, 40ème un 41ème années, 13. lpp. Man šķiet, ka nosacījumi, kuros nolēmums par mantas apķīlāšanu var tikt pasludināts, ir atšķirīgi it īpaši no to rakstura un apdraudējuma, ko rada apķīlāšanas neesamība, smaguma viedokļa. Skat., piemēram, Vācijas tiesībās *ZPO* 917. pantu, kurā ir noteikts, ka nolēmumu par mantas apķīlāšanu var pieņemt tad, ja galīgā nolēmuma izpilde ir neiespējama vai ievērojami grūtāka, un šis pēdējais nosacījums doktrīnā ir aprakstīts kā "daudz konkrētāks" nosacījums. Skat. Cuniberti, G., *Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger*, LGDJ, Parīze, 2000, 267. lpp. Līdzīgs nosacījums ir paredzēts, piemēram, Polijas tiesībās, proti, 1964. gada 17. novembra *Kodeks postępowania cywilnego* (Civilprocesa kodekss) (2014. gada *Dz. U.*, 101. nodaļa) 730.[1] panta 2. punktā. Attiecībā uz Itālijas tiesībām – *codice di procedura civile* (Civilprocesa kodekss) 671. pantā ir noteikts, ka mantas apķīlāšana var tikt pasludināta tad, ja pastāv risks attiecībā uz prasījuma piedziņu (*periculum in mora*). Tādējādi šī kodeksa 671. pantā skaidri nav minēti gadījumi, kad apķīlāšanas neesamība varētu izraisīt grūtības, izpildot galīgo nolēmumu. Saistībā ar mantas apķīlāšanu saskaņā ar Itālijas tiesībām skat. arī Crisofaro, M., "National Report – Italy", no: Harsági, V., Kengyel, M. (izdevēji), *Grenzüberschreitende Vollstreckung in der Europäischen Union*, Sellier, Minhene, 2011, 119. lpp. Tomēr es esmu pārliecināts, ka ir jāņem vērā fakts, ka uz apķīlāšanas pasludināšanas nosacījumiem, kuri ir minēti tiesību aktos, ir attiecināmi jaunākajumi judikatūrā, kuri var paplašināt vai ierobežot atšķirības starp dalībvalstu tiesību sistēmām.

49. Patiesībā mantas apķīlāšanas piemērošanas nosacījumus nosaka leģislatīvas izvēles, kuras izdara dalībvalstis, tām meklējot līdzsvaru starp kreditoru interesēm un parādnieku interesēm. Termiņa, lai kreditors varētu iesniegt pieteikumu par aizsardzības pasākuma izpildi, noteikšana arī ir šī meklējuma rezultāts.

50. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka ar *ZPO* 929. panta 2. punktu sasniedzamais mērķis ir aizsargāt parādnieku. Konkrētāk, iesniedzējtiesa uzskata, ka šīs tiesību normas mērķis ir nepieļaut to, ka nolēmumi, kas tiek pieņemti pēc saīsinātas pagaidu noregulējuma tiesvedības, joprojām ir izpildāmi un tādējādi relatīvi ilgā laikposmā tie ir izpildāmi piespiedu kārtā, lai gan, iespējams, situācija ir mainījusies. Tāpat tiesas sēdē Vācijas valdība ir norādījusi, ka *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētā termiņa mērķis ir nepieļaut to, ka nolēmumu par mantas apķīlāšanu varētu izpildīt arī pēc tam, kad ir pagājis viens mēnesis, pat ja apstākļi ir būtiski mainījušies.

51. Būtu jāpiebilst, ka tāpat arī daļā doktrīnas, uzskatot, ka tieši aizsardzības pasākumu sekas ir tās, kurām ir raksturīgas būtiskas atšķirības, turpretī to noteikšanas nosacījumi esot daudz līdzīgāki [17], tiek uzskatīts, ka šie nosacījumi norāda uz to, ka aizsardzības pasākumi ir neatdalāmi saistīti ar tiesvedībām, kurās tie ir pieņemti [18]. Līdz ar to varētu izvirzīt apgalvojumu, ka pārrobežu kontekstā starp nolēmumu par mantas apķīlāšanu un izcelsmes dalībvalsts tiesisko regulējumu šāda saikne pastāv.

52. Turklāt no šī skatpunkta tāda termiņa kā *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš ieviešana, ko veicis likumdevējs, zināmā mērā būtu pielīdzināma situācijai, kurā tiesa savā nolēmumā precizētu termiņu, kura laikā kreditoram jāveic konkrētas darbības. Ja nolēmumā tiktu ietverts šāds precizējums, tas, bez šaubām, būtu šī nolēmuma būtisks elements.

53. Līdz ar to es uzskatu, ka tāds termiņš kā *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētais termiņš nevar tikt nošķirts no nosacījumiem, kuros mantas apķīlāšana var tikt pasludināta, un vispār no izcelsmes dalībvalsts tiesībām. Tādējādi šāds termiņš nevar tikt piemērots kā pašas izpildes *lex fori* noteikums saistībā ar ārvalstu nolēmumu izpildi Vācijā [19].

4. Tiesību normas, kurā ir paredzēts termiņš pieteikuma par apķīlāšanas pasākuma izpildi iesniegšanai, mērķis

54. Atgādinājumam – no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *ZPO* 929. panta 2. punkta galvenais mērķis ir nodrošināt, lai aizsardzības pasākums netiktu izpildīts pēc relatīvi ilga laikposma un neatkarīgi no iespējamām situācijas izmaiņām. Būtu jāpiebilst, ka attiecībā uz ārvalstīs pieņemtiem nolēmumiem no rīkojuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu, kā arī no Vācijas valdības paskaidrojumiem izriet, ka šis termiņš tiek aprēķināts, sākot no datuma, kad kreditoram ir paziņots par izpildāmības pasludināšanu.

55. Tomēr kreditoram pieteikums atzīt par izpildāmu nolēmumu par mantas apķīlāšanu nav jāiesniedz uzreiz pēc tam, kad tas ieguvis šo nolēmumu izcelsmes dalībvalstī. Tādējādi viņš varētu atlikt šāda pieteikuma iesniegšanu neatkarīgi no iespējamās apstākļu maiņas, kas ir notikusi pēc nolēmuma par mantas apķīlāšanu panākšanas.

17 Cuniberti, G., *Les mesures conservatoires portant sur des biens situés à l'étranger*, LGDJ, Parīze, 2000, 267. lpp.

18 Cuniberti, G., minēts iepriekš, 255. lpp. Attiecībā uz aizsardzības pasākumiem vispār, neminot jautājumu par to noteikšanas nosacījumu dažādību, šajā nozīmē skat. Hess, B., "The Brussels I Regulation: Recent Case Law of the Court of Justice and the Commission's Proposed Recast", *Common Market Law Review* 2012, 1098. lpp.

19 Šajā nozīmē skat. Wittmann, J., "BGH, 11.05.2017 – V ZB 175/15: Anwendbarkeit der Vollziehungsfrist aus § 929 Abs. 2 ZPO bei Vollstreckung ausländischer Titel nach Maßgabe der EuGVVO", *Zeitschrift für Internationales Wirtschaftsrecht* 2018, Nr. 1, 42. lpp., kurā tomēr ir uzsvērts fakts, ka *ZPO* 929. panta 2. punktā noteiktais ierobežojums laika ziņā ir balstīts nevis uz pašu izpildes procedūru, bet uz steidzamības procedūru, kuras rezultātā tiek veikta izpilde.

56. Tādējādi risinājums, saskaņā ar kuru *ZPO* 929. panta 2. punkts tiek piemērots kā dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* noteikums un saskaņā ar kuru šajā tiesību normā paredzētais termiņš tiek aprēķināts, sākot no datuma, kad ir paziņots par izpildāmības pasludināšanu, ļautu kreditoram sistemātiski abstrahēties no šādas iespējamās apstākļu maiņas un no aizsardzības pasākuma izpildes.

57. Tādēļ es uzskatu, ka *ZPO* 929. panta 2. punkta piemērošana saistībā ar ārvalstu nolēmumu izpildi nevar tikt savienota ar šīs tiesību normas mērķi, kādu to ir izskaidrojusi iesniedzējtiesa un Vācijas valdība.

58. No šīs analīzes izriet, ka, pirmkārt, tāda valsts tiesību norma kā *ZPO* 929. panta 2. punkts drīzāk attiecas uz nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildāmību, nevis uz tā pašu izpildi. Otrkārt, šāds termiņš nevar tikt piemērots izolēti, neatkarīgi no nolēmuma, kura izpilde tiek pieprasīta, izcelsmes. Treškārt, ja piekristu iesniedzējtiesas un Vācijas valdības viedoklim attiecībā uz *ZPO* 929. panta 2. punkta mērķi, šī tiesību norma nevarētu izpildīt savu uzdevumu, ja tā tiktu piemērota ārvalstu nolēmumiem, kuru izpilde ir tikusi pieprasīta Vācijā.

59. Ņemot vērā iepriekš minēto, es uzskatu, ka valsts tiesību norma, kurā ir paredzēts termiņš, lai kreditors iesniegtu pieteikumu par izpildi, piemēram, *ZPO* 929. panta 2. punkts, nebūtu jākvalificē par procesuālu normu, kas būtu piemērojama saistībā ar citā dalībvalstī pieņemta nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildi Vācijā.

C. Par valsts nolēmumu un ārvalstu nolēmumu seku līdzvērtību

60. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, pirmkārt, nav nekāda iemesla kādā dalībvalstī pieņemtam nolēmumam tā izpildes laikā citā dalībvalstī piešķirt tiesības, kādu tam nav izcelsmes dalībvalstī [20]. Tas ir tas, kas parasti tiek saukts par "seku paplašināšanas" doktrīnu [21]. No sprieduma *Health Service Executive* [22], kurš ir pasludināts saistībā ar Regulu (EK) Nr. 2201/2003 [23] un kurš tomēr, manuprāt, ir piemērojams attiecībā uz Regulu Nr. 44/2001, izriet, ka šo ierobežojumu konkrēti ir jāsaprot tādējādi, ka ārvalstī pieņemts nolēmums var būt par pamatu izpildei dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta, tikai robežās, kuras izriet no paša nolēmuma.

61. Otrkārt, nav nekāda iemesla šādam nolēmumam piešķirt sekas, kādas tāda paša veida nolēmums tieši neradītu dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta [24]. Šis ierobežojums attiecībā uz nolēmumu, kuri tiek izpildīti dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta, sekām tiek saukts par "seku līdzvērtības doktrīnu" [25].

20 Šajā nozīmē skat. saskaņā ar Briseles konvencijā noteikto kārtību 1988. gada 4. februāra spriedumu *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, 11. punkts). Attiecībā uz Regulu Nr. 44/2001 skat. spriedumus, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 66. punkts); 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, 40. punkts), kā arī 2012. gada 15. novembris, *Gothaer Allgemeine Versicherung* u.c. (C-456/11, EU:C:2012:719, 34. punkts).

21 Šajā nozīmē skat. De Miguel Asensio, P. A., "Recognition and Enforcement of Judgments in Intellectual Property Litigation: the Clip Principles", no: Basedow, J., Kono, T. un Metzger, A. (izdevēji), *Intellectual Property in the Global Arena – Jurisdiction, Applicable Law, and the Recognition of Judgments in Europe, Japan and the US*, Mohr Siebeck, Tībingena, 2010, 251. lpp.; Requejo Isidro, M., "The Enforcement of Monetary Final Judgments Under the Brussels Ibis Regulation (A Critical Assessment)", no: V. Lazić, Stuij S. (izdevēji), *Brussels Ibis Regulation*: Changes and Challenges of the Renewed Procedural Scheme, Springer, Hāga, 2017, 88. lpp.

22 Spriedums, 2012. gada 26. aprīlis, *Health Service Executive* (C-92/12 PPU, EU:C:2012:255, 141. un 143. punkts).

23 Padomes Regula (2003. gada 27. novembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV 2003, L 338, 1. lpp.).

24 Skat. spriedumus, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 66. punkts), un 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, 40. punkts). Ir jānorāda, ka šo ierobežojumu saistībā ar sekām, kas attiecinātas uz ārvalsts nolēmumu, Tiesa ir ieviesusi savā judikatūrā daudz vēlāk nekā pirmo ierobežojumu saistībā ar seku paplašināšanas doktrīnu, kas jau ir ticis nostiprināts 1988. gada 4. februāra spriedumā *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, 11. punkts). Norādīšu, ka secinājumos, kas sniegti lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, ģenerāladvokāts M. Darmons [*M. Darmon*] arī ir ietvēris šo otro ierobežojumu. Viņš ir uzskatījis, ka šis ierobežojums ir skaidrojams ar nepieciešamību vienādot interpretācijas un vēlmi novērst pārmērīgu atsaukšanos uz sabiedriskās kārtības klauzulu. Skat. ģenerāladvokāta M. Darmona secinājumus lietā *Hoffmann* (145/86, nav publicēti, EU:C:1987:358, 20. punkts). Tomēr šie apsvērumi nav apspoguļoti Tiesas spriedumā.

25 Skat. 21. zemsvītras piezīmē citētās publikācijas.

62. Pamatojoties uz šo judikatūru, Vācijas valdība uzskata, ka, lai nodrošinātu līdzvērtīgu attieksmi pret ārvalstu nolēmumiem un valsts nolēmumiem, izpildot saskaņā ar Itālijas tiesībām pieņemtus nolēmumus par mantas apķīlāšanu Vācijā, *ZPO* 929. panta 2. punkts būtu jāpiemēro.

63. Es šādam viedoklim nepiekrītu. Tāpat kā Komisija uzskatu, ka Vācijas valdības nostājā nav ņemti vērā noteikti pamatlietas pārrobežu rakstura aspekti un *ZPO* 929. panta 2. punkta piemērošanas šādā lietā sekas. Turklāt es uzskatu, ka šī nostāja balstās uz Tiesas judikatūras nepilnīgu lasīšanu.

1. Par atbilstības starp izcelsmes dalībvalsts un dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, procesuālajām normām iespējamo neesamību

a) Problemātikas noteikšana

64. No rīkojuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu, kā arī no Vācijas valdības nostājas, kas tika sniegta tiesas sēdē, izriet, ka iekšējās situācijās, kad Vācijas iestādes pasludina nolēmumu par mantas apķīlāšanu un pēc tam izpilda šo nolēmumu, kreditors, kurš nav ievērojis *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzēto termiņu, nekavējoties var no jauna panākt mantas apķīlāšanu.

65. Tomēr, pieņemot, ka pārrobežu kontekstā *ZPO* 929. panta 2. punkts tiek piemērots kā dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* noteikums, nav skaidras atbildes uz jautājumu, kā kreditoram ir jārīkojas, ja tas nav ievērojis šajā tiesību normā paredzēto termiņu.

66. Man šķiet simptomātiski, ka ne iesniedzējtiesa, ne Vācijas valdība nav izvirzījusi apgalvojumu, ka kreditors no jauna varētu iesniegt pieteikumu par izpildāmības pasludināšanu Vācijā, lai atjaunotu termiņu, kas paredzēts *ZPO* 929. panta 2. punktā. Man rodas jautājums, vai šāds risinājums būtu atbilstošs *ZPO* 929. panta 2. punkta būtībai. Katrā ziņā pieteikuma atjaunošana ļautu uz nenoteiktu laiku atlikt hipotēkas prasījuma nodrošināšanai reģistrācijas datumu, pamatojoties uz šo pašu lēmumu. Man šķiet, ka šāda iespēja būtu pretrunā šīs tiesību normas loģikai.

67. Norādīšu, ka, atbildot uz jautājumu, kas tika uzdots tiesas sēdē, Vācijas valdība ir apgalvojusi, ka kreditors no jauna varētu lūgt mantas apķīlāšanu izcelsmes dalībvalstī, ja termiņi, kas ir paredzēti šajā dalībvalstī, arī ir beigušies. Savukārt Komisija ir norādījusi, ka šajā lietā kreditors nevarētu lūgt pieņemt otru nolēmumu Itālijā, ja sākotnējais nolēmums par mantas apķīlāšanu, kuru pieņēmušas šīs dalībvalsts iestādes, vēl būtu izpildāms to iemeslu dēļ, kuri izklāstīti šo secinājumu 44. punktā.

68. No šiem apsvērumiem izriet, ka kreditoram, kurš nav ievērojis *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzēto termiņu, iespējams, būtu jāvēršas izcelsmes dalībvalsts tiesās, proti, šajā lietā Itālijas tiesās, lai panāktu otrā nolēmuma par mantas apķīlāšanu pieņemšanu.

b) Saistība starp izcelsmes dalībvalsts procesuālajām normām un dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, procesuālajām normām

69. Neatkarīgi no šiem apsvērumiem man šķiet, ka analīzei, kas ir saistīta ar Tiesai uzdoto prejudiciālo jautājumu, nebūtu jāaprobežojas ar izskatāmās lietas kontekstu. Šajā gadījumā nolēmums, kura izpilde ir tikusi pieprasītā Vācijā, tika pieņemts, piemērojot Itālijas tiesības, kurās ir paredzēts termiņš, kas ir diezgan līdzīgs *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētajam termiņam. Tomēr es pieņemu, ka tādas pašas šaubas attiecībā uz šīs pēdējās minētās tiesību normas piemērošanu tāda aizsardzības pasākuma izpildes ietvaros, kurš ir atzīts par izpildāmu Vācijā, rastos attiecībā uz jebkuru citās dalībvalstīs pieņemtu nolēmumu par mantas apķīlāšanu.

70. Tādējādi, nevēloties paust nostāju par prasītājas pašreizējo situāciju Itālijas tiesību kontekstā, man šķiet, ka tādā situācijā kā pamatlietā sava otrā pieteikuma, kas iesniegts izcelsmes dalībvalsts iestādēs, pamatošanai kreditoram principā no jauna būtu jāpierāda vismaz apstākļu, kuros nolēmums par mantas apķīlāšanu var tikt pasludināts, ticamība. Līdz ar to runa būtu nevis par tā paša lēmuma otro pasludināšanu, bet par jauna nolēmuma pieņemšanu, pirms kura tiek veikta visu nosacījumu, kas būtu jāizpilda, lai izdotu rīkojumu par mantas apķīlāšanu, jauna izvērtēšana.

71. Būtu jāpiebilst, ka nevar uzreiz izslēgt iespējamību, ka izcelsmes dalībvalsts tiesībās dažādu iemeslu dēļ faktiski nav paredzēta iespēja iesniegt jaunu pieteikumu sniegt nolēmumu. Piemēram, attiecībā uz izcelsmes dalībvalsts iestādēm jauns pieteikums varētu būt nepieņemams tik ilgi, kamēr agrākais lēmums nav atcelts vai nav zaudējis savu juridisko spēkā esamību citu iemeslu dēļ [26].

72. Tādējādi atsevišķos gadījumos varētu izrādīties, ka noteikumu, kuri izstrādāti dalībvalstī, kurā izpilde ir pieprasīta, piemērošana, proti, šajā lietā *ZPO* 929. panta 2. punktā paredzētā termiņa piemērošana, izpildot citā dalībvalstī pieņemtu nolēmumu, noved strupceļā. Konkrētāk, kreditors, kurš nav ievērojis šajā tiesību normā paredzēto termiņu, vairs nevarētu izpildīt šo nolēmumu Vācijā un tajā pašā laikā nevarētu pieprasīt jaunu nolēmumu izcelsmes dalībvalsts iestādēs.

2. Par Regulas Nr. 44/2001 lietderīgās iedarbības saglabāšanu

a) Judikatūras par Regulas Nr. 44/2001 lietderīgās iedarbības saglabāšanu atgādinājums

73. Atgādināšu, ka attiecībā uz Briseles konvencijas normām Tiesa ir norādījusi, ka dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, procesuālo normu piemērošana nedrīkst apdraudēt šajā konvencijā paredzētās sistēmas lietderīgo iedarbību [27]. Spriedumos, kuri iekļaujas šajā judikatūras virzienā, Tiesa saistībā, precīzāk, ar valsts tiesību normām, ar kurām regulē pašu izpildi, arī ir norādījusi, ka dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, procesuālo normu piemērošana nedrīkst atņemt Briseles konvencijā paredzētajai izpildāmības pasludināšanas sistēmai lietderīgo iedarbību, pārkāpjot principus, ko šajā jomā tieši vai netieši nosaka pati Regula Nr. 44/2001 [28]. Turpinājumā Tiesa ir apstiprinājusi šīs judikatūras piemērojamību attiecībā uz Regulu Nr. 44/2001 [29].

74. Turklāt norādīšu, ka šī loģika arī ir pamatā judikatūrai par noregulējumiem, ar kuriem kādai lietas pusei tiek aizliegts uzsākt vai turpināt tiesvedību valsts tiesā. Proti, Tiesa ir uzskatījusi, ka šādi noregulējumi var ierobežot noteikumu par jurisdikciju piemērošanu, kā arī atņemt specifiskiem mehānismiem, kuri paredzēti *lis pendens* un saistītu prasību gadījumā, to lietderīgo iedarbību [30]. Turpinājumā Tiesa ir nospriedusi, ka, kavējot citas dalībvalsts tiesai īstenot tai ar Regulu Nr. 44/2001 piešķirtās pilnvaras, ar šādiem noregulējumiem, kas pieņemti šķīrējtiesas tiesvedībā, prasītājam tiktu liegta pieeja valsts tiesai, kurā viņš ir vērsies saskaņā ar šajā regulā paredzētajiem noteikumiem par jurisdikciju, un tādējādi šim prasītājam tiktu liegts tiesību aizsardzības veids, uz kuru tam ir tiesības [31].

26 Turklāt varētu izrādīties, ka otrā nolēmuma par mantas apķīlāšanu pieņemšana izcelsmes dalībvalstī izraisa agrākā nolēmuma atcelšanu. Tādējādi situācijā, kurā kreditors iepriekš ir apķīlājis parādnieka aktīvus, kuri atrodas izcelsmes dalībvalstī, pamatojoties uz šo nolēmumu, ar otrā nolēmuma pieņemšanu varētu tikt iznīcinātas šīs apķīlāšanas sekas.

27 Saistībā ar procesuālajām tiesību normām, kuras regulē kasācijas tiesas veiktās pārbaudes apjomu, skat. 1983. gada 15. novembra spriedumu *Duijnstee* (288/82, EU:C:1983:326, 13. un 14. punkts). Saistībā ar procesuālajām normām par pieteikumu pieņemamību skat. 1990. gada 15. maija spriedumu *Hagen* (C-365/88, EU:C:1990:203, 21. un 22. punkts).

28 Skat. spriedumus, 1985. gada 3. oktobris, *Capelloni* un *Aquilini* (119/84, EU:C:1985:388, 21. punkts), un 1988. gada 4. februāris, *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, 29. punkts).

29 Skat. spriedumu, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 69. punkts).

30 Skat. spriedumu, 2004. gada 27. aprīlis, *Turner* (C-159/02, EU:C:2004:228, 29. un 30. punkts).

31 Skat. spriedumu, 2009. gada 10. februāris, *Allianz* un *Generali Assicurazioni Generali* (C-185/07, EU:C:2009:69, 31. punkts).

b) Judikatūras par Regulas Nr. 44/2001 lietderīgās iedarbības saglabāšanu konkrēta piemērošana

75. Attiecībā uz aizsardzības pasākumiem uzskatu, ka tas, ka tādas tiesību normas kā *ZPO* 929. panta 2. punkts piemērošana ārvalstu nolēmumiem par mantas apķīlāšanu varētu novest strupceļā, kā tas ir izklāstīts šo secinājumu 71. un 72. punktā, var apdraudēt Regulas Nr. 44/2001 sistēmas lietderīgo iedarbību.

76. Protams, tāpat kā Komisija, es uzskatu, ka nevar tikt izslēgts, ka tādā situācijā kā pamatlietā kreditors saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 31. pantu [32] var iesniegt pieteikumu attiecībā uz aizsardzības pasākumu dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, iestādēs. Tomēr šis kreditors atrastos nelabvēlīgā situācijā, jo viņam būtu jāvēršas citas dalībvalsts tiesās, ievērojot visas sekas, kas no tā izriet [33]. Manuprāt, tas apstiprina iespēju, ka ar to, ka ārvalsts nolēmuma izpildes ietvaros tiek piemērots *ZPO* 929. panta 2. punkts, var tikt radīts strupceļš.

77. Šajā gadījumā, pirmkārt, varētu izrādīties, ka dalībvalsts tiesas, kuru jurisdikcijā ir izskatīt lietu pēc būtības, nevarētu kreditoram nodrošināt tiesību aizsardzību tiesā, uz kuru tam ir tiesības, tās tiesvedības posmā, kuras rezultātā tiek pieņemts galīgais nolēmums. Otrkārt, tiktu apdraudēta šo tiesu jurisdikcija, kuras pamatā ir Regulas Nr. 44/2001 normas, ja kreditoram būtu jāvēršas citas dalībvalsts tiesās, lai iesniegtu pieteikumu attiecībā uz nolēmumu par mantas apķīlāšanu, lai gan viņš pamatoti būtu vēlējies iesniegt šo pieteikumu tiesā, kuras jurisdikcijā ir izskatīt lietu pēc būtības.

78. Līdz ar to, ņemot vērā judikatūru par Regulas Nr. 44/2001 lietderīgās iedarbības saglabāšanu, es uzskatu, ka tāda dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, norma kā *ZPO* 929. panta 2. punkts nav piemērojama, izpildot nolēmumus par mantas apķīlāšanu, kurus izdevušas citas dalībvalstis.

c) Pagaidu secinājums

79. Atgādināšu, ka no iepriekš minētā izriet, ka tādu tiesību normu kā *ZPO* 929. panta 2. punkts nevar kvalificēt par noteikumu ārvalstu nolēmumu pašas izpildes jomā atbilstoši Regulā Nr. 44/2001 noteiktajai kārtībai [34].

80. Pat ja tiktu uzskatīts, ka šī tiesību norma ir jākvalificē par dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* noteikumu pašas izpildes jomā, tā nevar tikt piemērota saistībā ar ārvalstu nolēmumu izpildi Vācijā, jo tā apdraudētu šīs regulas lietderīgo iedarbību.

81. Turklāt es uzskatu, ka judikatūras par Regulas Nr. 44/2001 lietderīgās iedarbības saglabāšanu piemērošanas loģika un iedarbība atgādina risinājumu, kuru nesen Tiesa ir pieņēmusi judikatūrā par Regulu (ES) Nr. 650/2012 [35]. No šīs judikatūras izriet, ka valsts tiesību normu kvalifikācija, lai tās piemērotu situācijās, uz kurām attiecas Regula Nr. 650/2012, nedrīkst apgrūtināt šīs regulas mērķu īstenošanu, kā arī tās tiesību normu lietderīgo iedarbību [36]. Līdz ar to Savienības tiesību akta, kas

32 Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 31. pantu dalībvalsts tiesās var iesniegt pieteikumu attiecībā uz tādiem pagaidu pasākumiem, tostarp aizsardzības pasākumiem, ko paredz attiecīgās valsts tiesību akti, pat ja saskaņā ar šo regulu lieta pēc būtības ir citas dalībvalsts tiesu jurisdikcijā.

33 Katrā ziņā runa būtu par jaunu pieteikumu, kura pamatā ir aktuāli apstākļi un kuru no jauna izskata citas dalībvalsts tiesu iestādes. Būtu jāpiebilst, ka pieteikumu varētu iesniegt vienīgi par pasākumiem, kuri ir paredzēti šīs dalībvalsts tiesību aktos. Turklāt kreditoram būtu jāveic procedūra, kas ieviesta ar šīs dalībvalsts tiesībām. Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka, pēc Briseles konvencijas līgumslēdzēju dalībvalstu domām, noteikumi, ar kuriem tiek regulētas valstu pagaidu noregulējuma tiesvedības, var atšķirties vairāk nekā noteikumi, ar kuriem tiek regulētas tiesvedības pēc būtības. Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 6. jūnijs, *Italian Leather* (C-80/00, EU:C:2002:342, 42. punkts).

34 Skat. šo secinājumu 33.–59. punktu.

35 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2012. gada 4. jūlijs) par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un publisku aktu akceptēšanu un izpildi mantošanas lietās un par Eiropas mantošanas apliecības izveidi (OV 2012, L 201, 107. lpp.).

36 Skat. spriedumu, 2018. gada 1. marts, *Mahnkopf* (C-558/16, EU:C:2018:138). Skat. arī manus secinājumus lietā *Mahnkopf* (C-558/16, EU:C:2017:965, 101. un 102. punkts). Šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2017. gada 12. oktobris, *Kubicka* (C-218/16, EU:C:2017:755, 56. punkts).

attiecas uz tiesu iestāžu sadarbību civillietās, lietderīgā iedarbība var ietekmēt valsts tiesību normu, kuras ietilpst tās piemērošanas jomā, autonomo kvalifikāciju, kas veikta, lai piemērotu šo tiesību aktu. Tāpat arī *ZPO* 929. panta 2. punkts nebūtu jākvalificē par noteikumu pašas izpildes jomā, jo tas var apdraudēt Regulas Nr. 44/2001 lietderīgo iedarbību.

D. Par eksekvatūras procedūras saskaņā ar Regulā Nr. 1215/2012 noteikto kārtību atcelšanas ietekmi uz iepriekš izteiktajiem apsvērumiem

82. Izskatāmais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas tikai uz Regulu Nr. 44/2001. Tomēr iesniedzējtiesa uzskata, ka šāds prejudiciālais jautājums tādā pašā veidā rodas saistībā ar Regulu Nr. 1215/2012. Turklāt lietas dalībnieki arī ir atsaukušies uz šo regulu savos mutvārdu paskaidrojumos, kuri sniegti tiesas sēdē.

83. Šajā ziņā uzskatu, ka ar atziņām, kas gūtas no Regulas Nr. 1215/2012, nevar apšaubīt iepriekš izklāstītos apsvērumus.

84. Pirmkārt, ja Regulā Nr. 44/2001 skaidri nav regulēts jautājums par dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* nozīmi saistībā ar ārvalstu nolēmumu izpildi, savukārt Regulas Nr. 1215/2012 41. panta 1. punktā konkrēti ir noteikts, ka ārvalstīs pieņemtus spriedumus, kuri ir izpildāmi uzrunātajā dalībvalstī, izpilda *tieši tāpat* kā spriedumus, kas pieņemti šajā dalībvalstī [37].

85. Tomēr, lai gan saskaņā ar Regulā Nr. 1215/2012 noteikto kārtību eksekvatūras procedūra tika atcelta, šajā regulā Savienības likumdevējs ir saglabājis nošķirumu starp izpildāmību un pašu izpildi, kas tiek reglamentēta ar dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* [38].

86. Tieši tāpat interpretācijā, kuru ir izklāstījusi Vācijas valdība, vienlaikus izdarot atšķirīgus secinājumus, ir konstatēts, ka Regulas Nr. 1215/2012 41. panta 1. punkta otrajā daļā ir norādīti principi, kuri tika piemēroti saistībā ar Regulu Nr. 44/2001. Būtu jāpiebilst, ka daži autori uzskata, ka šajā Regulas Nr. 1215/2012 tiesību normā ir kodificēti principi, kurus Tiesa ir norādījusi judikatūrā par Regulu Nr. 44/2001 [39].

87. Tādējādi nekas nenorāda uz to, ka Regulas Nr. 1215/2012 stāšanās spēkā varētu ietekmēt tādas tiesību normas kā *ZPO* 929. panta 2. punkts kvalifikāciju.

88. Otrkārt, uzskatu, ka saskaņā ar Regulā Nr. 1215/2012 noteikto kārtību strupceļa problēma, kas radīta ar valsts normas, piemēram, *ZPO* 929. panta 2. punkta, kā dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesību normas piemērošanu, rastos tādā pašā veidā. Līdz ar to būtu jāpiemēro judikatūra par Regulas Nr. 1215/2012 sistēmas lietderīgās iedarbības saglabāšanu [40].

37 Turklāt doktrīnā ir apgalvots, ka norāde šīs regulas 41. panta 1. punktā "tieši tāpat" ne tikai attiecas uz *lex fori* nozīmi, bet ar to arī ir noteikts ārvalstu nolēmumu nediskriminācijas princips. Šajā nozīmē skat. Grzegorczyk, P., "Wykonywanie w Polsce orzeczeń pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej objętych reżimem automatycznej wykonalności", no: Marciniak, A. (izdevējs), *Egzekucja sądowa w świetle przepisów z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego*, Currenda, Sopota, 2015, 142. lpp. Būtu jāpiebilst, ka atsauce uz "tādiem pašiem apstākļiem" ir ietverta arī Regulas Nr. 2201/2003 47. panta 2. punktā. 2010. gada 1. jūlija spriedumā *Povse* (C-211/10 PPU, EU:C:2010:400) Tiesa ir uzskatījusi, ka šī atsauce ir jāinterpretē šauri. Pēc Tiesas domām, šī atsauce attiecas tikai uz procesuālo kārtību, saskaņā ar kuru ir jānotiek izpildei. Turklāt šī atsauce nekādā veidā nevar būt pamatojums pēc būtības, lai iestātos pret attiecīgo nolēmumu tādēļ, ka pēc tā pieņemšanas apstākļi ir mainījušies. Tādējādi minētais pamatojums bija balstīts uz tādu pašu loģiku kā *ZPO* 929. panta 2. punkts, proti, pēc iesniedzējtiesas un Vācijas valdības domām, kavēt izpildi apstākļu iespējamo izmaiņu dēļ.

38 Šajā nozīmē skat. Cuniberti, G., Rueda, I., "European Commentaries on Private International Law", I sēj., *Brussels Ibis Regulation*, Magnus, U., un Mankowski, P. (izdevēji), Otto Schmidt, Ķelne, 2016, 846. lpp.; Hartley, T., *Civil Jurisdiction and Judgments in Europe. The Brussels I Regulation, the Lugano Convention, and the Hague Choice of Court Convention*, Oxford University Press, Oksforda, 2017, 302. lpp.; Kramer, X., "Cross-Border Enforcement and the Brussels I-bis Regulation: Towards a New Balance between Mutual Trust and National Control over Fundamental Rights", *Netherlands International Law Review*, 2013, Nr. 60(3), 360. lpp.; Nuyts, A., "La refonte du règlement Bruxelles I", *Revue critique de droit international privé*, 2013, Nr. 1, 1. un nākamās lpp., 15. punkts.

39 Kramer, X., minēts iepriekš, 360. lpp.

40 Skat. šo secinājumu 73.–77. punktu.

89. Šī iemeslu dēļ uzskatu, ka ne atziņas, kas gūtas no eksekvatūras atcelšanas, ne atziņas, kuras izriet no tādas tiesību normas ieviešanas kā Regulas Nr. 1215/2012 41. panta 1. punkts, nevar pamatot apgalvojumu, ka saskaņā ar Regulā Nr. 44/2001 noteikto kārtību tāda tiesību norma kā *ZPO* 929. panta 2. punkts varētu tikt piemērota saistībā ar ārvalstu nolēmumu izpildi Vācijā.

90. Noslēgumā jāpiebilst, ka tiesību norma, kura, pirmkārt, attiecas nevis uz ārvalsts nolēmuma izpildi, bet drīzāk uz eksekvatūras procedūru [41] un, otrkārt, kuras piemērošana izpildes laikā apdraud Regulas Nr. 44/2001 sistēmas lietderīgo iedarbību, nav dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* noteikums izpildes jomā [42]. Šie apsvērumi nevar tikt apšaubīti ar atziņām, kas gūtas no Regulas Nr. 1215/2012 analīzes. Šī regula nav mainījusi ne loģiku, ne principus, kuri reglamentē dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, *lex fori* piemērošanas robežas.

VI. Secinājumi

91. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, it īpaši tās 38. panta 1. punkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka tiek piemērota dalībvalsts, kurā izpilde ir pieprasīta, tiesību norma, kāda tiek aplūkota pamatlietā un kurā ir paredzēts termiņš, lai iesniegtu pieteikumu attiecībā uz nolēmuma par mantas apķīlāšanu izpildi saistībā ar citā dalībvalstī izdota nolēmuma par mantas apķīlāšanu pašu izpildi.

41 Skat. šo secinājumu 33.–59. punktu.

42 Skat. šo secinājumu 75.–77. punktu.